

BÀI DỰ THI

CUỘC THI G.R.A.C.E 3- TINH THẦN TRÁCH NHIỆM

Bài làm

“Có một nghề bụi phấn bám đầy tay

Người ta bảo đó là nghề trong sạch nhất

Có một nghề không trồng cây vào đất

Mà mang lại cho Đời đầy “trái ngọt hoa tươi””!

Những ngày tháng 11, chúng ta lại bồi hồi nhớ về Ngày Nhà giáo Việt Nam 20-11, ngày mà cả xã hội tôn vinh và cảm ơn những thầy, cô giáo. Và tôi cũng vậy, tôi luôn biết ơn tới những người “thầy” trong cuộc đời mình- những người giúp tôi vững bước hơn trong hành trình khám phá tri thức của nhân loại. Nhưng 3 năm nay, ngày 20/11 với tôi không chỉ là ngày của những sự tri ân, mà đây còn là dịp để tôi tự nhắc nhở về sứ mệnh thiêng liêng của mình, bởi, tôi cũng là một nhà giáo.

Hà Nội một chiều chớm đông, tôi lang thang trên từng con phố, hít hà cái se se lạnh rồi tạt xe vào góc quán quen, nhâm nhi cốc trà nóng và ngắm từng chữ trong “*Hiến chương các nhà giáo*”- bản Hiến chương được thông qua vào ngày 11/8/1954, tại hội nghị lần thứ XIX của Liên hiệp quốc tế các công đoàn giáo giới tại Matxcova. Dù hơn nửa thế kỷ đã trôi qua nhưng những giá trị khoa học, tinh thần nhân văn của Hiến chương hướng đến những giá trị tốt đẹp cho nghề trồng người và xã hội vẫn tiếp tục phát huy bất chấp những biến đổi của thế giới. Và bao giờ cũng vậy, ngay từ lời mở đầu của hiến chương, luôn gọi cho tôi rất nhiều câu hỏi.

“...Nghề dạy học đặt cho người thầy những trách nhiệm, và những trách nhiệm này đòi hỏi những quyền tương ứng...”. Không phải những mỹ từ ca ngợi về “nghề cao quý nhất trong các nghề cao quý” mà là một khẳng định “nghề dạy học đặt cho người thầy những trách nhiệm” để từ đó mỗi thầy cô phải tự vấn lại “*Mình đã hoàn thành được những trách nhiệm ấy hay chưa?*”

Cứ thử tưởng tượng.....

Một ngôi trường được xây dựng bởi những nguyên vật liệu kém chất lượng, được xây dựng bởi sự cầu thả hay nói cách khác là sự vô trách nhiệm của những người thợ, thì có ai đảm bảo rằng học sinh sẽ được an toàn trong ngôi trường ấy? Có ai chắc rằng những mảng vữa sẽ không rơi xuống đầu học sinh, những sàn nhà không bị lún sụt hay đau lòng hơn, một học sinh lớp 2 chết ngay tại ngôi trường của mình khi em giẫm phải sợi dây điện đứt phía sau phòng học.

Tôi còn nhớ, tôi đã có 1 cuộc phỏng vấn rất đặc biệt với chủ tịch hội đồng trường- nơi mà tôi đang công tác. Buổi phỏng vấn không diễn ra trong không gian phòng với bàn, với ghế, mà ở ngay dưới sân trường cũng là công trường đang thi công- nơi tôi được quan sát và học hỏi thêm được rất nhiều điều. Khi đó anh đang giám sát đội thợ thi công sửa sang lại trường, chuẩn bị cho năm học mới. Anh yêu cầu những người thợ mài nhẵn từng mép của các bồn hoa trên sân, rồi anh nói “Em biết không, chỉ cần 1 mép nhọn nhỏ thôi cũng có thể gây

thương tích cho học sinh”. Rồi tôi nhận ra rằng, nếu làm việc bằng tất cả trách nhiệm, thì bất cứ chi tiết nào, dù chỉ là tiểu tiết, nhỏ thôi, nhưng mình cũng không được phép xem thường hay bỏ qua.

Cứ thử tưởng tượng....

Một ngôi trường với bếp ăn không đảm bảo vệ sinh an toàn thực phẩm, có chắc rằng những đứa trẻ sẽ được lớn lên mỗi ngày hay sẽ là những nguy cơ ảnh hưởng sức khỏe của hàng trăm học sinh bị nhiễm sán lợn gạo khi phải ăn thịt lợn bản, gà thối? Ai sẽ chịu trách nhiệm về những tổn hại sức khỏe đó?

Tôi có một chị đồng nghiệp, chị là cán bộ ý tế của nhà trường. Chị luôn có mặt ở trường từ 5h sáng để cùng nhân viên bếp nhận nguyên liệu, test các mẫu trước khi chế biến. Rồi khi chế biến xong chị luôn lưu các mẫu thức ăn để kiểm tra, rất cẩn thận. Đó là một phần công việc hàng ngày của chị, trách nhiệm của chị, tôi sẽ không bàn gì thêm, nhưng có 1 điều khiến tôi thực sự ấn tượng. Chị và 1 con học sinh lớp 1 luôn là những người rời nhà ăn sau cùng. Con có vấn đề trong việc nhai thức ăn và thường ăn rất rất chậm. Và chị luôn là người ở bên cạnh con, kiên nhẫn hướng dẫn và động viên con ăn hết suất ăn. Tại sao chị phải mất công như vậy? Chị chỉ cần phát đủ suất ăn cho con, còn việc ăn hay không, ăn ít hay ăn nhiều, con có quyền lựa chọn mà? Chị không làm vậy, bởi chị biết rằng, chỉ cần không có ai bên cạnh thôi, con sẵn sàng bỏ ăn. Không ăn làm sao con có đủ sức khỏe để đảm bảo cho các hoạt động khác? Và tôi nhận ra rằng, trách nhiệm thôi chưa đủ, mà trách nhiệm ấy phải xuất phát từ chính “cái tâm” của mình thì ta sẽ đủ yêu thương, đủ kiên nhẫn để hoàn thành trách nhiệm ấy!

Cứ thử tưởng tượng....

Một ngôi trường với sự quản lý lỏng lẻo, không có sự phối hợp chặt giữa các bộ phận thì liệu rằng sẽ không còn trường hợp đau lòng học sinh bị bỏ quên trên xe? Con đã ra đi mãi mãi, khép lại tất cả những ước mơ của mình khi mới đi học ngày thứ 2 của năm học lớp 1? Ai, ai sẽ là người đứng ra chịu trách nhiệm trước mắt mắt đau lòng này?

Nếu bác lái xe, cô nhận học sinh kiểm tra kĩ hơn trước khi xuống xe, nếu cô chủ nhiệm liên lạc ngay khi thấy thiếu học sinh, nếu, nếu...tất cả chỉ dừng lại ở “nếu”. Thế đấy, có những trách nhiệm buộc mình phải có liên hệ với những người khác và đừng tự tách mình ra khỏi cộng đồng đó, chỉ cần một mắt xích hỏng thôi, cả cỗ xe sẽ vận hành không nổi,...và hãy luôn sẵn sàng nhận trách nhiệm với cả những điều mình không gây ra.

Nãy giờ tôi cứ mãi nói về những người xung quanh tôi mà không nói về chính mình.

Bây giờ, hãy cứ thử tưởng tượng,...

Một ngôi trường mà có những người thầy cô giáo vô trách nhiệm? Rồi sẽ đi về đâu? Đều đặn hàng ngày xách cặp lên lớp như một “thợ dạy”, dạy cho học sinh đủ bài, đủ tiết, rồi lại xách cặp đi về? Và hãy nhìn xem, sản phẩm của tôi kia. Những thế hệ học sinh tiếp thu một cách thụ động, không sáng tạo, không có tư duy phản biện, sống bàng quang và thờ ơ, với ngay cả người thầy của mình. Bởi tôi đâu dùng hết tâm huyết để gắn kết sợi dây giữa thầy- trò. Và bởi lẽ, trách nhiệm của một người thầy đâu chỉ dạy “chữ”, mà quan trọng hơn là dạy “người”. Không có bài học nào về cách làm người thuyết phục bằng việc chính thầy, cô là tấm gương cho học sinh noi theo. Nếu tôi cứ chấp nhận thực hiện công việc của mình như một “thợ dạy” thì chính tôi cũng đang sống vô trách nhiệm với bản thân mình. Và nếu thầy cô

giáo nào cũng vậy, thì hơn 23,5 triệu học sinh, sinh viên cả nước tương lai sẽ ra sao?

Hơn ai hết tôi hiểu rằng, tôi muốn học sinh của mình là những công dân sống có trách nhiệm với chính bản thân mình, với gia đình, với xã hội thì trước hết tôi phải là một tấm gương cho các con.

Ở đây tôi chỉ đang xét trong một phạm vi rất nhỏ, những mối quan hệ trong một trường học. Vậy nhìn bức tranh tổng thể của toàn xã hội, với rất nhiều ngành, nghề khác nhau và ai cũng thể hiện sự vô trách nhiệm của mình, thì xã hội liệu có đi lên?

Chúng ta cứ nghĩ “trách nhiệm” đó phải là cái gì đó to tát, lớn lao nhưng chỉ đơn giản là khi bạn nhận bất kì một nhiệm vụ gì và nói “tôi có thể làm” thì phải đi kèm với “chịu trách nhiệm”. Bởi chỉ khi bạn sẵn sàng đối mặt, chấp nhận với ngay cả những kết quả không mong muốn, bạn mới mang hết khả năng, dùng hết tâm lực, trí lực của mình vào thực hiện công việc đó. Và khi đó, bạn hãy tự tin khẳng định “Tôi là người sống có trách nhiệm.”

Để thay đổi cả một xã hội là rất khó, nhưng đi từ từng cá nhân thì lại dễ thực hiện hơn rất nhiều. Nếu mỗi cá nhân đều ý thức cho mình sống có trách nhiệm, thì chắc chắn xã hội đó sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều. “Làm chủ được người khác là sức mạnh, nhưng làm chủ được chính mình mới thật là sức mạnh thật sự”. Vì vậy hãy đừng ngại thay đổi, xây dựng cho mình một thái độ sống tích cực, luôn biết ơn cuộc sống, biết tôn trọng mọi người xung quanh, sống gần gũi thân thiện, đủ can đảm đối mặt với những khó khăn và là một công dân sống có trách nhiệm, nói làm làm các bạn nhé!